

Izhaja vsako soboto zjutraj.

Uredništvo „Zarje“ je v Trstu
ulica del Fabbri, št. 2, III.
Tja je treba nasloviti vse roko-
pise, ki naj se objavijo v listu.

Rokopisi se ne vračajo. —
Nefrankirana pisma se ne spre-
jemajo.

Poštno - hranilnični račun
št. 64439.

Upravništvo „Zarje“ je v Trstu
ulica delle Poste št. 9. Spre-
jema naročnino, inserate in
reklamacije. Naročnina „Zarje“
je za vsa leta naprej po pošti
K 6.— za pol leta K 3.

Posamezne številke po 6 vin.

Cena inseratom je 10 vin. za
enostopno peti vrsto. Pri več-
kratnem objavljenju primeren
popust.

ZARJA

Slovenski katoličani, pozor!

Pod tem naslovom je objavila mariborska „Straža“ iz peresa g. Tersegla za današnje razmere in struje velevažen uvodnik. Članek, ki je zaslovel v zadnjem času po jasnosti in odločnosti v tolmačenju in aplikaciji katoliških načel, svari katoliške Slovence pred zelo nevarnim pojavom, ki se opaža v zadnjem času v nekaterih slovenskih listih. Imenuje „Naše zapiske“, „Omladino“, „Narodnega delavca“. Lahko bi bil tu sem štel v marsičem tudi tržaško „Edinost“ posebno v vseh onih slučajih, ko zasedejo njeni uredniki nadstrankarski sodni stol.

Zmota pomešana z resnico — nevarna.

Kakšna načela da imajo nekateri sotrudniki imenovanih listov o svetovju in človeštvu, tega nobeden ne ve in tudi sami popolnoma določeno ne. Prav to jim pa daje neko posebno in za mladino zapeljivo mikavnost. Tako n. pr. Drmota, ki pojmuje vse svetovne pojave zgolj socialistično, v „Naših zapiskih“ ob enem hvali tudi Slovensko ljudsko stranko in celo katoliško verstvo. Kdo ne razume, da je ta zmota, ki je z resnico pomešana in dozdeven sad treznega razmišljanja, veliko več nevarna kakor gola hinavščina in nevednost! — O „Narodnem delavcu“ smo že v predzadnji „Zarji“ povdarjali, koliko zmedenosti je tam nagromadene, in to posebno v člankih, ki imajo vsaj po svojem naslovu nuditi nekaj pregled čez delo na Slovenskem. Kako ti zna ta narodno-socialističen list okreati liberalno stranko in hvaliti kranjske „klerikalce“! Ali nas more to veseliti? Nikakor ne; zato ker tako pisanje nima namena res naše delo in zasluge povzdigniti, marveč edino le ta namen, da vlije svojim čitateljem zaupanje v list in može, ki so v stanu tako „objektivno“ soditi.

Nadstrankarstvo je neznačajnost in hinavščina.

Tako manevrira tržaška „Edinost“ že leta in leta. Od glave do pet liberalna se vedno in povsod skuša obdati s sijajem nekega nadstrankarstva.

LISTEK

Vojni zakoni in zakoni srca.

(Povest. — Iz hrvaščine prevel Starogorski.)

1. Zapovednik in podložnik — oče in sin.

„Gospod stotnik Gostovski!“ de polkovnik in pokaže s prstom črto na generalštabnem zemljevidu. — „Sedaj je zvečer, ura 10. Čez jedno uro odinete s svojo stotnijo in stotnijo lovcev, katero vam odstopi major lovskega bataljona. Šli boste po tem potu skozi gozd. Sovražnik je na severni strani, a vi se morate držati vzhodno, da ga obidete in zagrabite iz onega gozda v krilo. Ker so oni hribčki obraščeni z gozdom, vam bo to lahko delo, le previdni morate biti. Če pa naletite prej na sovražnika, ne spuščajte se v boj, ampak se umaknite na desno. Ob štirih zjutraj morate biti na svojem mestu v dotiki s sovražnikom. Ob zori se navalim jaz s svojim polkom od spredaj nanj. O tem vas bodo obvestili strelji iz pušk. V tistem času ga napadite vi od strani. Ste me li razumeli?“

„Na službo, gospod polkovnik“, odvrne mladi častnik in oči se mu zasvetijo.

„Opozarjam vas še, da bodi vaše kretanje povsem tiho, da ne opazi sovražnik ničesar.“

„Na službo, gospod polkovnik.“

S tem je polkovnik povedal vse, kar je bilo potrebno. A sedaj še jedna prošnja, katero je imel oče do svojega sina, jedinca:

„Če treba služiti domovini, mora biti pravi vojak vedno pripravljen se zanj žrtvovati

Proti katoliški cerkvi, njenim poglavarjem in njenim napravam ter proti krščanskim strankam rada piše, če tudi včasih malo sramežljivo. Da se ji pa ljudstvo ne bo odtujilo in jo držalo za liberalno in protiversko, pa tako radi lepšega včasih malo udari po „Slovenskem Narodu“. Tako misli ljudstvo — zapeljano in zaslepljeno — da je „Edinost“ nadstrankarska in da reče vsakemu, kar mu gre. Ko se pa zgođe veliki dogodki, ki jo prav silijo, da se mora načeloma izjaviti, tedaj pa tak list molči kot grob in si ne upa povedati javno svojega mnenja, ker bi to čitateljem oči odprlo. Proti taki hinavščini in takemu slepomišnjenju bomo v „Zarji“ vedno odločno pisali.

S čem „Edinost“ najbolj vara?

Najbolj se pa vsakemu značajnemu človeku zameri, ko bere v „Edinosti“ objave kake cerkvene bratovščine ali pa kakega drugega društva s podpisom predsednika — katoliškega duhovnika, kakor se je v zadnjem času pripetilo. Dvomimo, da so dotični pomislili, kako veliko škodo delajo s tem katoliški stvari in kako veliko uslugo so s tem storili protiverski „Edinosti“. V cerkvi in zunaj cerkve se trudijo vneti katoliški duhovniki obvarovati ljudstvo pred pogubnim uplivom tržaškega liberalizma vtelešenega v „Edinosti“, in glej tu se ti zablisi nasproti v isti „Edinosti“ oglas in vabilo cerkvene bratovščine Sv. Cirila in Metoda ter prošnja dijaškega podpornega društva s podpisom katoliškega duhovnika. En sam tak slučaj več podere, kakor so vsi dobromisleči v enem letu sezidali. Kdo naj nam potem še sledi in veruje, če ne bomo enotno postopali in dosledno ravnali? Tu ne pomaga noben izgovor. Malenkosten dobiček, ki se morda doseže z oglašanjem v „Edinosti“ ne sme nikakor priti v poštev, ko preti od druge strani velika moralna škoda. Morda ima dijaško podporno društvo tržaško v svojih pravih paragraf, da mora svoje stvari oglašati v „Edinosti“. Dobro, potem pa naj bi se bila pravila tozadevno spremenila, saj

kaže „Edinost“ že vsaj dobrih šest let svoje odločno liberalne in svobodomiselnosti rožičke, in bi se bila pravila v tem dolgem času gotovo lahko spremenila. Rodoljubna dolžnost pa je tako spremembo pravil naravnost zahtevala predlanskem, ko je cerkvena oblast prepovedala duhovnikom čitati in podpirati „Edinost“. Takrat so pač morali odborniki, posebno duhovniki v odboru uvideti, da ne bo mogla naša mladinska duhovščina zvedeti za potrebe dijaškega podpornega društva potom lista, ki ga ne sme čitati. Takrat so bili pač morali tudi spoznati, da niti ne bo možno društvenih sklepov oglašati v „Edinosti“, če bo predsednik ali tajnik slučajno duhovnik, ki je kot tak podrejen cerkvenim odredbam in ne more s svojim podpisom ničesar objavljati v „Edinosti“. Ta sprememba bi se bila še toliko lažje zgodila, kar obstoja v Trstu tudi katoliški tednik, ki ga rodoljubna duhovščina in dobro slovensko ljudstvo rado čita. Če so pa bili ostali odborniki proti taki spremembi, potem seveda rajši z duhovniško častjo in doslednostjo ven iz odbora, kakor pa s svojim duhovniškim podpisom v „Edinosti“! — S tem ni rečeno, da je dijaško podporno društvo strankarsko ali da imamo mi bogve kaj proti njemu. Nasprotno želimo dijakom vsestransko podporo, društvu vodstvu pa — manj taktičnih pogreškov na škodo naše katoliške stvari. Tudi nam ne narekuje teh besed osebna mržnja, ampak ljubezen do resnice in pravice. Vemo sicer, da se nam radi naših odločnih izjav lahko izneveri ta ali oni prijatelj, pa kaj nam zato, samo da je resnica na vrhu! Amicus Plato, sed magis amica veritas! *)

Ali za Kristusa, ali za Beliala! **)

To je par cvetk, ki smo jih za vzgled utrgali v tem poznem letnem času na polju slovenskega tržaškega liberalnega časnikarstva. Tržaški Slovenci, varujte se „Edinosti“, „Narod-

*) Iz grškega dvogovora „Phaidon“ znan grški in latinski pregovor: „Prijatelj mi je Platon, pa še večja prijateljica resnica.“

**) Helrejska beseda Belial pomeni satana. To besedo rabi sv. apostol Pavel v svojem drugem listu Korinčanom (VI, 15).

ske obitelji Gostovinskih. Hitro je spoznal prilec svojega gospoda in komaj spregovoril; „Gospod grof! Gospod grof! Milan umira. Zdravnik pravi, še dve uri.... Neprenehoma vas kliče. Gospa grofica vas zaklinja, da pridete kar najhitreje!“

„Ne morem!“

„Samo trenutek, gospod grof, da Vas vaše umirajoče dete že zadnjikrat vidi. Gospa grofica se je še dvakrat onesvestila.“

„Niti besede ne maram več slišati!“ krične stotnik trdo, ostro.... „Naprej, naprej!“....

Sluga se vrne, a četa ide naprej....

V prsih stotnikovih je divjal besen boj. Strašna je bila borba med srčnim čustvom in trdimi dolžnostmi. Boj med očetom in vojakom. Zmaga se je nagibala sedaj na jedno, sedaj na drugo stran in to je napravljalo v prsih stotnika grozne duševne muke. Naposled — naposled se odloči.

„Gospod nadporočnik Vuković!“ reče nesrečni častnik. „Slišali ste, kaj se je zgodilo v moji družini. Prevzemite za nekaj časa poveljništvo. Najdalje do pol štirih se vrnem.“

„Na službo, gospod stotnik!“

Gostovski spusti uzde in spodbode konja. Poletel je kakor veter proti gradiču, kjer je njegovo dete ležalo na smrtni postelji....

Stopil je v sobo. Globoko se je priklonil nad posteljico. Mali, že na pol mrtev, spozna takoj svojega očeta in mu ovije vroče ročice krog vratu. Nesrečni častnik je gledal z dolgim, tožnim pogledom sinka, ga vroče poljubil, poljubil soprog, ki je presunljivo plakala — in nato je oddirjal na plano, zasedel svojega konja, ga spodbodel.... in letel je preko polja

nega delavca“ in sličnih listov, kadar po rímanjsko hujskajo, ko vabijo v razkol, ko pozdravljajo radikalne svobodomiselnosti shode, ko simpatizirajo s kranjskimi in goriškimi liberalci, varujte se jih pa posebno takrat, ko navidezno hvalijo našo stvar in radi objavljajo poročila cerkvenih bratovščin in društev s podpisom kakega katoliškega duhovnika. Takrat namreč ljudi najbolj slepijo in katoliški stvari najbolj škodijo, „Nič ni bolj v stanu naša javnost korumpirati, kakor tako medlo in samo s seboj sprto naziranje našega tržaškega liberalnega časopisja, ki nekaj pove, potem zopet samo sebe sne, se ziblje v samih protislovjih, razvije neko misel do gotove točke, potem pa naenkrat nit pretrga in zavije, da naposled ne veš, kje si, niti kam hočeš. Zato se sovražnikov bojmo manj kot onih, ki nam ponujajo mesto čiste studenčnice krščanskih resnic opojno mamilo, ki naj nas uspava! Za nas mora veljati: Če nisi za Kristusa, si od Beliala. In za Kristusa ne smeš biti samo s svojim srcem, temveč tudi z možgani, in zanj moraš biti cel in ne na polovico. Ves je Kristus v svoji cerkvi in ves v svojih vernikih, in nerazdeljen; usmiljen s svojimi, strašen nasprotnikom; sladak čednosti, grenak grohu.“

Naša mladina bodi odločna!

V tem smislu moramo vzgajati svojo mladino po katoliških izobraževalnih društvi. Mladina naša bodi vzgojena celotno, ne na pol. Njen um naj se bistri v luči večne Resnice, njeno srce naj se vedno bolj oklepa večne Dobrote. V duhu odločnosti naj jo vzgajajo naši požrtvovalni voditelji, da dobimo enkrat iz teh vrst cele može, za koje se nam ne bo treba ni trenutek bati. Naj se bi naši voditelji s pristaši naše krščansko-socialne organizacije že zdaj resno posvetovali, kako bi iz naših društev spravili vsaj nekaj mladeničev novembra meseca k dvateden-skemu mladeniškem tečaju v Ljubljano. Ena prvih in glavnih točk na tem shodu, bo — kakor pravi imenovani članek — ta, da se bomo skupaj poglobili v dno verskih načel,

in gozda, preko grma in trna, da čim prej pride do svoje čete. V srečo mu je bilo težko....

Naenkrat — čuj — kaj je to? Postane za hip, posluša — sedaj spet! V resnici: pokanje pušk? Ne, uho ga ne vara. Boj se je pričel mnogo prej, kakor si je on mislil — ravno je najhuje pokalo, mogoče da se že približuje koncu. Kaj, če boj konča nesrečno, nesrečno radi njegove krivde? O Bog, o Bog, samo tega ne dopusti!

Silno vzpodbode konja. Plemenita žival se visoko vspne in leti, kakor vihar.

Bojni metež je postajal vedno huji. Strel za strelom je grmel. Zemlja se je tresla in drhtela pod udarci kopit od stotine konj. In sedaj — nasproti mu pridrve prvi njegovi konjeniki, umikajoči se premoči sovražnika. In tam — tam se mešajo.

Strašna duševna bol za izgubljenim jedincem, in jokajočo soprogo, velik telesni napor, k temu grozna misel, da se je težko pregrešil zoper najostrejši in najstrašnejši zakon, čustvo odgovornosti, ki pade nanj, ako se boj nesrečno konča; vse to je vilo v njegovo dušo strašno moč. Opazil je, kako so nadporočnika Vukoviča nesli težko ranjenega z bojišča. O, srečen človek! Ko bi bil, on na njegovem mestu! Kako mu zavida! Sedaj je sredi svojih. Sovražnik strašno pritiska. Opazil je, da je postal položaj najobupnejši.

Stotnik zagrmil:

„Za mano, tovariši!“

Spodbode konja. Konj skoči dva koraka in se zruši mrtev. Z velikim naporom se izkoplje stotnik spod njega in zasede drugega.

„Za mano tovariši!“

ki so nas ustvarila in do zmage privredla. Naš naraščaj mora v duhu in srcu preživeti vso zgodovino naših bojov, mora spoznati, da so nadsvetovne moči rosile na naše delo. Naj bi slovenska mladina s solnčno jasno uvidela, da krščanstvo ni samo za nedeljo in da Kristus ni zgolj za molitvenik, ampak da je moško, častno in lepo ga izpovedati, da ni njegova vez le za čustvene, svetozhalne in svetu tuje duše, ampak da je prav tako za tiste, ki trdno v zemlji koreninijo, svet izobrazujejo, ga oplešujejo ter v njega bojih uživajo. Daleč stran pa naj beži naša mladež od onih, ki Gospoda delijo, resnico krivijo, hočejo vse pravično presoditi, pa nikomur čisto prav dati. Za nje velja beseda iz Razodetja: „O da bi bil saj mrzel ali gorak. Ker pa si mlačen in nisi ne topel, ne hladan, te bom izpljunil iz svojih ust!“

Dr. Mate Laginja

na občnem zboru dijaškega podpornega društva v Pazinu.

Ko smo v „Zarji“ poročali o glavni skupščini dijaškega podpornega društva v Pazinu, na kateri se je končno določila usoda bodočega pazinskega konvikta pod vodstvom Salezijancev, smo obljubili, da po možnosti priobčimo govor poslanca dr. Laginje, ki je na skupščini odločil v gornjem smislu. Danes se nam nudi prilika, da izpolnimo to obljubo. Zadnji krški „Pučki Prijatelj“ objavlja po stenografičnem zapisu hrvaški govor dr. Laginje, ki naj sledi tu v slovenščini:

Govor dr. Laginje.

„Govorili smo že mnogo, dasi je bilo tiskano „izvešče“ in „osvrt“. Jaz sem za konvikt s Salezijanci.“ (Tu je dr. Laginja raztolmačil, zakaj je on za konvikt s Salezijanci ter ob enem pobijal ugovore nasprotnikov. Potem je nadaljeval): „Jaz ne vidim nobene nevarnosti za vzgojo mladine v konviktu s Salezijanci, kojih glavni sedež je v Italiji. Ni naloga Salezijancev širiti italijansko politiko, ampak v prvi vrsti vzgajati zapuščeno mladež. Zgodovina nam priča, da so nam pravi Italijani manj nevarni, kakor naši, ki so v poltemi. Spomnimo se, da jezuitje niso poitalijančili Kastva, dasi so bili Italijani, pa tudi tega ne pozabimo, da je prav en italijanski škof v 18. veku branil v Istri glagolico.“

Tu se je oglasil dr. Zuccon z latinskimi „Fumus Troes“, kar se bi po slovensko povedalo: „Nekdaj je bilo tako, sedaj je pa le spomin“. Dr. Laginja mu ni ostal dolžan, temveč mu je tudi on latinsko odgovoril: „Et erimus“, kar znači po slovensko: „To se lahko zgodi tudi v bodoče“. Potem je nadaljeval:

„V konviktu bo vladal hrvaški jezik, pa kar je še več, v konviktu bodo Salezijanci našega slovenskega rodu, dokler nimamo svojih hrvaških. Ker nas že držite za svoje voditelje, sledite nam, dasi ne trdim, da bi mi ne mogli pogrešiti. Večina je za konvikt in Salezijance. Narod hoče tako in duhovniki. Prokletstvo pade na nas, če dovolimo, da zaide mladina na zla pota. Tudi iz konvikta bodo sicer izšli dobri in zli, vendar bo to zadnje izjema, prvo pa pravilo. To je dobra vzgoja. Salezijanci so pravi mojstri v gospodarskem in vzgojnem vodstvu. Deca je v šoli preobložena, a Salezijanci preskrbijo mladini veliko zabave in razvedrila. Naj torej Salezijanci dajo naši mladini zdravje in vzgojo, to je njih dolžnost in

V najgostejšo trumo sovražnikov se zaleti, kakor ogenj. Jeklo ali svinec, ki bi pogodil njegovo sree, bi pozdravil, kakor prijatelja in rešnika. Ali niti eden od sto in sto, ki so merili na njegove prsi, ga ne podro. Le spraskali so ga, da mu je kri tekla raz obraz, ramen in nog. Njegovi zvesti vojaki, ki so se jeli umikati, planejo za svojim junaškim poveljnikom z gromkim „hura“. Kakor silna povodenj podere vse, tako je ta naval podrl veliko številnejšega sovražnika, ki se obrne, začne bežati, in pade drugim četam v roke.

Zmaga je bila za naše sijajna. A oni, ki je dal boju zmago, ki je z nadčloveškim naporom in hrabrostjo zagotovil slavo naši armadi je zgubil mnogo krvi. Kakor brez duše se zgrudi s konja. Jeden vojakov ga ujame v svoje naročje.

Na vzhodu se je jelo rdečiti in zlato solnce je malo za tem vzplavalo na nebo in zlatilo kri na bojišču.

3. Zopet zapovednik in podložen — zopet oče in sin.

Drugo jutro je polkovnik zapovedal, da se zbere ves polk. In med nje je prišel on s častniki. Polkovnik, ki se je navadno držal raven kot sveča, je vpognjen, njegov obraz se je spremenil in postaral. Zdi se, kakor da je od včeraj do danes poteklo dvajset let. Ali kaj je neki srečnemu polkovniku, čegar polk je izvojeval zmago? Srečni oče, kojega sinu se ima celi polk zahvaliti za lep vspeh?

Tako in slično so se vpraševali nemi pogledi častnikov in moštva. Polkovnik zakliče: „Pozor!“

naloga. Hočemo, da bo naša mladež bolja, kar se pa tiče narodnega čustva mladine, to ji mora dati šola. Obrnite torej palico in recite: Prepričani smo, da „črni“ hočejo, da bodi mladina bolja, zato naj se zida konvikt s Salezijanci; narodno vzgojo mladine zahtevamo od profesorjev. To je njih dolžnost. S tem nočem reči, da profesorji od sedaj te svoje dolžnosti niso vršili; menim, da s te strani ni nevarnosti.

Zidal se bo konvikt z dr. Mahničem, a njega se nam ni treba bati. Saj nam je on v cerkvi po vsej krški škofiji ohranil in obvaroval naš jezik. Opuščamo mu, (kako milostno, g. doktor! Op. ured.) da nas je včasih s polenom. Temu možu treba, da se do tal poklonimo. (Živio!) 140.000 K, ki jih je bil prejel od svojega prednika za malo gimnazijo v malem Krku, hoče uporabiti tu v Pazinu za naš konvikt. Moramo mu biti hvaležni. Nekateri nasprotniki dr. Mahniča pravijo, da je on vladni mož, pa kako vendar, ko ne bi imel nihče izmed nas poguma nastopiti tako proti vladni, kakor je to storil on.*

Pri nas v Istri še ni načelnega boja, teh razlik pri nas še ni razvitih. Morda bo tudi pri nas kmalu do tega prišlo, pa učimo se od drugih: Bodimo kristjani in obzirni drug do drugega. Na vlada med nami prava krščanska ljubezen. Pozivljem vas, da se kakor bratje danes razidemo. Pravo krščanstvo obstoji tudi v tem, da ne sme mladina pred časom vršiti človeške službe: varujmo mladino daleč proč od steze Baka in Venere!**) (Živio! in ploskanje) Nabirajte in dajte društvu sredstva. Dajte za one, ki gredo v konvikt, pa tudi za one, ki ne gredo v konvikt. Stariši bodo odločili, kam da pošljejo svojo deco v konvikt, ali v mesto. Dovolj se je govorilo, a zdaj pojmo domov!“

Komaj je končal dr. Laginja svoj govor, je zahteval dr. Brnčič podrobno razpravo, dr. Laginja pa ga je zavrnil: „Ne zahtevajmo podrobne razprave, ker nas je tu mnogo odvetnikov in ne bi svršili osem dni. Recimo odboru: Ti nas v vsakem pogledu zadovoljavaš in mi — zarotivši te po narodnim prokletstvom — sprejememo tvoje predloge, ki nam naj pomagajo, da moremo mirno kakor Hrvatje tudi umreti.“

Par naših opazk.

Že par dni po velevažni skupščini dijaškega podpornega društva v Pazinu smo zvedeli iz ust odličnega pazinskega rodoljuba, da ni dr. Laginja, v svojem govoru nič načelnega povedal, zakaj da morajo biti vsi pravi istrski rodoljubi za konvikt z garantirano dobro katoliško vzgojo, ampak da se je bolj iz oportunističnih in praktičnih obzirov izrazil za konvikt. V svojem poročilu o znamenitem občnem zboru pa vendar le nismo hoteli tega kar naravnost trdit, dokler ne sami prečitamo dotičnega govora. Danes bo lahko vsakdo naših čitateljev, ki pazno prebere govor dr. Laginje, dal našemu pazinskemu znanecu in poročevalcu prav.

Vprašanje konvikta ima načelno podlago.

Značilno je pri vsej tej aferi in debati o pazinskem konviktu, da se vsi istrski večji in manjši, starejši in mlajši rodoljubi sučejo krog

*) Dr. Laginji so brezdvomno dobro znani vsi slučaji, v kojih se je mil. g. Dr. Mahnič, krški škof, dvignil proti vladi za obrano hrvaškega življa v Istri. Ker pa ni govornik navedel niti enega posameznega slučaja, naj navedemo mi v sledečem vsaj enega. Pred dvema letoma so bile vse šolske oblasti, od okrajnega šolskega sveta v Lošnju do ministrstva na Dunaju, zabranile duhovnikom poučevati hrvaško deco v italijanskih ljudskih šolah verstvo v hrvaškem jeziku. Proti tej krivici je dvignil svoj glas mil. g. škof dr. Mahnič v posebnem pastirskem listu. In s kolikim uspehom! Danes poučujejo duhovniki na teh šolah hrvaško decovstvo v hrvaškem jeziku. — Bil li kaj takega storili naši odvetni ki, dasi se bahajo s svojo absolutno narodnostjo in neodvisnostjo?

**) Bak je bil poganski bog vina, Venera pa boginja telesne lepote in spolnega uživanja. Bak in Venera značita torej: pijanje in nečistost.

Kakor bi jih bil pribil, so stale hrabre vrste moštva. Polkovnik spregovori:

„Tovariši, vi ste skazali domovini veliko uslugo, polku pa čast. Zato Vam vaš polkovnik izreče svojo zahvalo in zadovoljnost. Vsi izmed vas, ki ste se v boju odlikovali, dobite častno nagrado. Samo najvrednejšega izmed najvrednejših bi rad poznal, da ga priporočim feldmaršalu za posebno odlikovanje. Gospodje častniki, imenujte mi najhrabrejšega izmed najhrabrejših!“

„To je stotnik Gostovinski!“ vzkliknejo jednoglasno častniki.

Gromki „hura!“ zaori. Šel je vsem od srca. V mrkih očeh polkovnika zablisne očetovski ponos. Ali to je trajalo samo trenutek. Mahne z roko in zopet nastane tišina.

„Gospod stotnik Gostovinski, stopite naprej!“ Bled, kakor stena, tresoč se, kakor od mrzlice, z obvezanim čelom, stopi pozvani pred svojega poveljnika.

„Gospod stotnik, jaz vam častitam! Njegovi presvitlosti, gospodu feldmaršalu vas hočem priporočiti za najvišje odlikovanje!“

Polkovnik pomoli stotniku roko. Ta prizor je pozdravil gromki „hura“.

„Ker so zasluge pripoznane, je sedaj na vrsti, da se kaznuje zanemarjena dolžnost, neposlušnost. Gospodje častniki, imenujte mi onega, ki je v polku najbolj zanemaril svojo dolžnost, ki je bil neposlušen!“

Osupnjeni, kakor da ne razumejo tega vprašanja, so gledali častniki in moštvo drug drugega in na poveljnika. Nikogar niso poznali, ki bi se bil pregrešil zoper ta dva težka vojaška prestopka. Nikogar!

glavnega vprašanja kakor mačka krog vrele kaše. Temeljno vprašanje vsega pričkanja za konvikt in proti konviktu s katoliško vzgojo je pač načelno vprašanje: Ali naj se vzgaja istrska slovanska mladina v katoliškem duhu, ali pa naj se pusti, da se potopi v liberalno in svobodomiselnost močvirje, v katero se potaplja velika večina istrskega dijaštva. Kdor želi katoliško vzgojo istrske mladine, ta mora biti za konvikt, kdor hoče iz sedanjih dijakov vzgojiti svobodomiselnih naprednjake, ta mora biti proti konviktu. Stvar je pač tako priprosta in jasna, le povedati jo je treba. Ves babau z „italijanskimi“ Salezijanci ne zasluži niti odgovora, dovolj če se konstatira, da pridejo slovenski in hrvaški Salezijanci. Dalje ne zasluži stvar niti besede, saj vedo vsi, tudi liberalni kričači, prav dobro, da ne preti od slovenskih in hrvaških Salezijancev narodni stvari prav nobena nevarnost in da je vse zdražba le dobrodošla pretveza, da se more vreči konvikt z izrazito katoliško vzgojo. Isto velja o raznih drugih ugovorih istrskih svobodomiselnih doktorjev in advokatov proti zapiranju mladine, proti pomanjkljivem zdravstvenem stanju gojencev, proti financiranju vsega podjetja, proti mil. Dr. Mahnič kot vladnemu privrženec itd. Drugo je, za kar jim gre, pa tega seveda niso hoteli povedati „ti mladi“, da se namreč boje za svojo „naprednost“ v Istri.

To je dr. Laginja zamolčal.

Česar niso povedali „ti mladi“, bi bili morali povedati „ti stari“. No pa tudi ti so raje zamolčali jedro vsega vprašanja. Niti „otac istrskih Hrvatov“ se ga ni hotel dotakniti. To se nam ni dopadlo. Ena krepka in odločna beseda iz ust tako uplivnega moža, kakor je dr. Laginja v Istri, in pred takim občinstvom, kakoršnega je imel v Pazinu pred seboj in ob tako slovesni priliki, kakoršna se ne povrne kmalu, bi bila zadela v živo, odprla narodu oči in pospešila početek nove dobe za našo tužno Istro. In mesto tega ga slišimo zagovarjati konvikt z izjavo, da ne bo nevarnosti za mladež v narodnem oziru, sicer pa da je dovolj, če ti „črni“ pazijo, da bo mladež bolja, za narodni odgoj bodo skrbeli pa profesorji. Čemu ta nezaupnica slovenskim in hrvaškim Salezijancem? Potem pa dr. Mahnič odpušča, da je bil udaril po istrskem liberalizmu, kaj se to pravi? Zdi se, kakor bi čitali med vrstami: Dr. Mahnič je dober za nas in naroden, ko brani naš jezik po cerkvah in poklanja 140.000 Kron za gradnjo konvikta, ko je pa udaril po liberalizmu, takrat ni bil ne dober ne naroden, ampak revež vreden pomilovanja in odpuščanja, ker ni vedel, kaj dela! Potem pa še pozdrav in poklon dr. Mahnič! Kaj se to pravi?

Medlo krščanstvo „ljubezni“.

Potrebo načelne izjave je pa vendar le čutil tudi dr. Laginja. Pa prav v onem odstavku svojega govora se nam je najbolj zameril. Zakaj? Zato, ker je zašel čisto v solzarski ton tržaških liberalnih politikov: „Pri nas v Istri še ni načelnega boja, teh razlik pri nas še ni razvitih. Morda (g. doktor, saj veste, da gotovo. Op. ured.) bo tudi pri nas do tega kmalu prišlo, pa učimo se od drugih (od koga neki? Op. ured.): Bodimo kristjani in obzirni drug do drugega. Naj vlada med nami prava krščanska ljubezen!“ Iznenadilo nas je čitati, da plava dr. Laginja popolnoma v motni vodi tržaške „Edinosti“ in manevrira do cela po načinu tržaških liberalcev s „krščansko ljubeznijo“, ki ne pomeni v tem kontekstu nič drugega kakor strah pred odločnostjo in načelno izjavo. Bojmo se tega medlega krščanstva, ki samo ne ve kaj da je, va-

„Vi molčite?“ spregovori polkovnik. „Vi mi ne znate nikogar imenovati? No, jaz vam hočem pomagati. Kdo je včeraj pred bojem zapustil svojo četo, ter se vrnil na svoje mesto šele, ko se je boj že začel? Kdo je, vprašam vas, bil neposlušen, kdo je zanemaril svojo dolžnost?“

In zopet je stopil naprej stotnik Gostovinski in rekel:

„Jaz sem bil tisti, gospod polkovnik!“

„Da, vi ste bili tisti, gospod Gostovinski! Ali morete opravičiti svoj zločin?“

„Ne!“

„Ker veste, da v takih slučajih ni opravičenja. Znate li, kako kazni daje vojni zakon za tak zločin?“

„Smrt!“

„Tako je. Moja dolžnost je, da o tem službeno višje obvestim. Moja dolžnost je tudi predlagati, da se postavite pred vojno sodišče. Kako se bode glasila obsodba tega sodišča, veste sami. Uredite med tem svoje stvari, ker Vaša zadnja ura je blizu!“

Na te besede so ostali vsi, častniki in moštvo kakor okameneli. Nezaslišano, grozovito! Po vseh vrstah se je slišalo mrmranje nezadovoljstva. Častniki pa so glasno prosili usmiljenja za svojega tovarisa. Ne oziraje se na vse to, da polkovnik še nekatere ukaze in odjezdi. Stotnika Gostovinskega odvedejo v zapor.

(Konec prihodnjič).

rjumo se krščanstva, ki obstoja iz veliko procentov neke „ljubezni“ in prizanesljivosti do vseh sovražnikov božjih, za mladino pa tudi (samo tu di? Op. ured.) v tem, da ne pred časom (!) zaide na steze Baka in Venere! Tako krščanstvo ki ima namen ohraniti „slogo“ in držati dijakne samo en čas pod kurateljo, to ni več krščanstvo! — Ne vemo kaj bi bilo lahko še prišlo na dan, če bi bil dr. Laginja še kaj časa govoril v tem tonu, zato je prav srečno zadel, da je koj nato rekel: „Dovolj se je govorilo, zdaj pojmo domov.“

Ne zamerimo dr. Laginji, da je zagovarjal konvikt, pač pa mu zamerimo, da ga ni načeloma zagovarjal in da ni tako lepe prilike bolje uporabil.

..... Krščanstvo je prva kulturna sila, ki je iz barbarstva povzdignila narode do omike. Posebno mi Slovani smo dolžni Kristusovi veri veliko zahvalo, ker po njej smo se dvignili v vrsto kulturnih narodov. Kam se naj bi obrnil ubogi Slovan, abo bi ne imel utehe v svojih cerkvah. Sedanja inteligenca noče priznati avtoritete, a mi priznavamo avtoriteto naslednika Kristusovega, rimskega papeža. Pravi kristjani smo le, če živimo po tem, kar verujemo. Tako visoko je bil govoril dr. Laginja na drugem katoliškem shodu v Ljubljani leta 1900, a letos v Pazinu — za koliko tonov nižje!

Politične vesti.

DRŽAVNI ZBOR.

Drugi teden torej se snide zopet naš državni zbor. Zelo dvomljivo je, da bi dolgo časa zboroval. Kakor sklicanje tako je tudi delovanje državnega zbora bilo odvisno od delovanja češkega deželnega zbora. Ta pa ni deloval vsled objestnosti Nemcev. Nemci namreč obstruirajo češki deželni zbor. Z namenom, da bi se češki in nemški poslanci pobotali ter tako odprli pot delovanju deželnega zbora je sklicala vlada zastopnike enih in drugih. Nemci, ki so na Češkem v manjšini, so pa stavili take zahteve, da jim Čehi niso mogli ugoditi in je zato vlada odgodila češki deželni zbor. Kako je to v zvezi z državnim zborom? Znano je, da v državnem zboru obstruirajo Čehi in Slovenci, Nemci pa zahtevajo od Bienertrove vlade, katero imajo popolnoma v svojih krempeljih, da ne sme izpolniti niti ene zahteve Slovanov, ki so v obstrukciji, za ceno, da opuste obstrukcije. Oni sami pa zahtevajo na Češkem, da se ugoti njih zahtevam, sicer da ne opuste obstrukcije. Tu se spozna vsa hinavščina pa tudi osabnost Nemcev. Čehi so pa rekli, če ne odnehate vi od obstrukcije v deželnem zboru, ne odnehamo mi od nje v državnem zboru. V tem znanju se bo sešel torej prih. teden državnih zbor. Toda k temu so prišli še drugi vzroki, ki Slované naravnost silijo v boj proti sedanjemu ponemčevalnemu sistemu. Da ne omenjamo raznih imenovanj nemških uradnikov po slovenskih okrajih, opozorimo samo na šolsko vprašanje. Na Dunaju živi nad 300.000 Čehov. Ti vzdržujejo več privatnih čeških šol za svoje otroke. Nižjeavstrijski Nemci so pa vložili v svojem deželnem zboru predlog za postavbo, po kateri bi bil prepovedan pouk v vsakem drugem jeziku kakor v nemškem. Vlada sicer ni predložila te postavbe cesarju v potrjenje, pač pa je Nemcem pokazala drugo pot, po kateri bodo lahko ponemčevali slovenske otroke. Vložili so namreč predlog za postavbo, po kateri bi ne smel noben učitelj učiti, če ni študiral na nemških šolah. Žalostno je, da se za take postavbe ogrevajo nemški krščanski socialci. Ti so zasli popolnoma v radikalno strujo. Ko so bili lani Turki na Dunaju, jim je župan Lueger obljubil, da jim bo sezidal turško mošejo; ta torej bi ne spravila v nevarnost katoliškega mišljenja Dunajčanov, pač pa bi bila nevarna za nemški značaj tega mesta ena — češka šola. Gradiva proti sedanjim vladni, ki vse to vidi in dopušča, se je nabralo toliko, da se prav nič ne čudimo, če govore zadnja poročila, da stoji Bienertovo ministrstvo pred padcem. Vsled stremljenja Bienertova, da bi ugodil nemškemu zahtevam, je češkima ministroma Začku in Brafu nemogoče še dalje vstrajati v Bienertovem kabinetu in zato bosta odstopila. Temu sledi odstop vsega ministrstva. Bog daj srečno pot in srečnejše naslednike!

KRANJSKI DEŽELNI ZBOR.

V sobotni seji kranskega deželnega zbora so bili hrupni prizori. Verifikacijski odsek, ki ima nalogo poročati, če so vsi poslanci pravilno izvoljeni, je izjavil, da liberalna poslanca Višnikar in Lenarčič nista pravilno izvoljena ter je predlagal, da naj se ti volitvi ne potrdita. Dr. Šustersič je priznaval v svojem govoru, da ima verifikacijski odsek prav, vendar je predlagal, da naj se izroči poročilo tega odseka ustavnemu odseku, ki naj predloži zbornici načrt deželnozbornskega volivnega reda, na podlagi katerega bodo v prihodnje izključene vse nejasnosti. Šustersičev predlog je večina sprejela in zato nista bila imenovana mandata liberalcev Višnikarja in Lenarčiča, ki smeta po milosti S. L. S. še ostati v deželnem zboru. Liberalci so mislili, da bodo naši poslanci uničili njih mandate in zato so se že naprej pripravili na obstrukcijo ter prinesli s seboj v zbornico razne „instrumente“. Ko je bilo glasovanje o Šustersičevem predlogu, sprejeto, so pa kar začeli liberalci brez vsakega p o v o d a obstruirati. Posebno sta se odlikovala poslanca Turk in Zupančič. Uganjala sta take reči, da ju je moral deželni glavar

izključiti iz deželnega zbora. Ker se njegovemu pozivu nista hotela pokoriti, morali so priti na pomoč sluge in nadzorniki. Ker je pa še ta Turk pretil, mu je glavar zagrozil, da ga izroči državnemu pravništvu, na kar se je umaknil. Da si so liberalci skušali obstruirati z dolgimi govori razne koristne postavbe, so iste bile vendar-le sprejete, tako n. pr. lovska postava, občinska reforma in še drugi predlogi. Liberalcem je ravno občinska reforma, s katero se preosnuje občinski volivni red, najhujši trn, ker se boje, da padejo še tiste njih postojanke, v katerih so gospodarili dosedaj.

GORIŠKE VOLITVE.

Slava zavednim volivcem S. L. S. na Goriškem, smo zaključili, ko smo zaznali izid volitev v kmečkih občinah. Tolminski hribo, od nekdanj trdnosti kot njih gore za našo stvar, so izvolili z velikansko večino. dr. Gregorčiča in Kosmača. V goriški okolici, na katero so se vrgli liberalni agrarci z vso silo, so zmagali kandidatje S. L. S. Berbuč, Zega, Marinič. Pa tudi preobrat na Krasu nas veseli. Sicer je zmagal tu en liberalci dr. Gregorin, ali le z 8 glasovi absolutne večine. Za drugi mandat bo ožja volitev med našima kandidatom dr. Stepančičem in Zlobcem. Dosedaj je izvoljenih naših poslancev 8. Še enkrat: Slava! Tudi na furlanskem so zmagali kandidatje katoliške stranke!

NOVICE.

n Jutri v Ljubljano! Jutri je torej zgodovinsko važni dan, v katerem bomo videli vse Slovence združevati se pod streho hiše ene. Vseslovenska ljudska stranka se osnuje jutri v beli Ljubljani. Porodi se ob enem politična frakcija za Trst in slovensko Istro. Naši somišelniki, zaupniki S. L. S. iz Trsta in Istre so se v četrtek sešli na resno posvetovanje in si izvolili svoje lokalno deželno politično vodstvo, ki bo na ustanovnem shodu vseslovenske lokalno deželno politično vodstvo, ki bo na ustanovnem shodu vseslovenske ljudske stranke zastopano. Veseli nas, da gre precej naših somišelnikov v Ljubljano. Naj si podajo roke s praviimi prijatelji slovenskega ljudstva, naj se tam navžijejo pravega duha, ki spreminja obličje naše lepe slovenske domovine, da ne bo sužnja, ampak prosta pod zastavo svetega križa.

n Prevzvišeni g. škof se je v četrtek zvečer zdrav povrnil iz kanonične vizitacije po dolinskem dekanatu. Povsod je bil slovesno in presrečno sprejet, le v Rodiku in Vatovljah ni bilo videti županstva. Morda so mislili ti visoki možje, da je to napredno in da se s tem ovekuječijo, pa so se le osmesili: mesto njih je pa ljudstvo toliko bolj prisrečno sprejelo svojega višjega pastirja. — Število birmancev je bilo: Vatovlje 33 dečkov in 37 deklic, Rodik 37 dečkov in 32 deklic, Slivje 45 dečkov in 32 deklic, Brezovica 43 dečkov in 23 deklic. Vsega skupaj 158 dečkov in 124 deklic, torej 282 birmancev in birmank.

n Sežanski kaplan častiti gospod Avgustin Zlobec se je dne 4. t. m. v Ljubljanski bolnišnici podvrget operaciji slepega črevesa. Operacija, katero je vodil primarij in vladni svetnik Dr. Šlajmer, se je prav dobro obnesla in je upati, da bolnik kmalu do dobrega okreva. Bog daj!

n Demonstracije radi ustreljenega Ferrerja. Pred par meseci smo bili poročali o grozodejstvih, ki so jih uprizorili v španskem mestu Barcelona socialisti in drugi revolucionarni ljudje. Ves teden so takrat divje tolpe razsajale po mestu, pobijale menihe in duhovnike, porušile skoro vse cerkve, zažgale samostane in onečastele mrliče. Te divjake je vodil revolucionar, profesor Ferrer, voditelj mednarodne „Svobodne misli“, društva, ki hoče za vsako ceno izriniti Boga iz človeških src. Vojaske sodišče je Ferrerja obsodilo na smrt. Zaman je prosila pomiloščenja njegova hči in druge osebe. Smrtna obsodba se je tudi izvršila. V sredo jutraj je bil Ferrer od vojakov ustreljen. Pred usmrčenjem so mu ponudili tolažbe svete vere, kar se pa brezbožne odločil. — Ko so v sredo zvečer tukajšnji socialisti in drugi malopridneži zvedeli, da je bil njih prijatelj Ferrer usmrčen, so šli rogovileži s svojim poslancom Pittonijem in drugimi svojimi voditelji demonstrativno na veliki trg. Tu je hotel Pittoni govoriti, kar mu je pa policija prepadala. Razne skupine demonstrantov so zahtevale, da se morajo zapreti po mestu vsi veselilni prostori, kar se je tudi kmalu zgodilo. V četrtek popoldne so te tolpe po mestu zopet razsajale. Prodajalne in javni lokali so bili zaprti, kakor da je velik praznik. Cerkev Nov. Sv. Antona je bila zaprta. Demonstranti so prišli večkrat živigat pred škofovo palačo. Ko so divjaki pobijali duhovnike, je bilo vse prav in mirno, ko je pa sedaj vojaško sodišče kaznovalo načelnika te roparske družbe, se pa naši lumpaci tako vznemirjajo. Kako bo končala taka mladina! — Naj omenimo še, da je bil ta Ferrer tudi na svobodnemiselnem shodu v Pragi, kjer so bili tudi radikalni dijaki, h katerim se prištevajo tudi naši Balkanovci. Ti so si v mišljenju z barcelonskimi morilci in roparji precej sorodni. Za isto se bojujejo kakor Ferrer, samo ne tako očitno in nasilno. Zato je tudi ljubljanski „Slov. Narod“ hvalil barcelonske morilce.

Izmišljotina e, da bi bil tudi Sv. Oče prošil za pomiloščenje Ferrerja. Kakor brzojavljajo iz Rima, so se to umislili italijanski liberalci, da bi tako še bolj uplivali na javnost. Prav ti razgrajči so s svojimi poučnimi demonstracijami še pospešili Ferrerjevo smrt. Španski kralj ga ni mogel v takih okoliščinah pomiliti,

ker bi to ne izgledalo več kot kraljeva milost, ampak kot strah pred revolucionarji.

Vest nekaterih listov, da bi bili demonstrantje navalili na novo jezuitsko cerkev v Trstu, pobili okna in demolirali fasado, ne odgovarja resnici. Nova cerkev sploh še nima oken in jih torej niso mogli pobiti, fasade bi pa tudi ne mogli demolirati brez dinamita. Rogovileži so pobili nekaj šip na stanovanjih jezuitske rezidence in hišne kapele; škoda se ceni na sto Kron.

n „Edinost“ in Ferrer. Nismo mislili, da bo „Edinost“ tako odprto pokazala svojo barvo ob usmrtni svobodomiselnosti, anarhizmu, morivcu in roparju Ferrerju. Navada je pač pri tem listu, da se le skriva, dokler je možno. Takrat se pa „Edinost“ le ni mogla premagovati v svetnem navdušenju za „mučenika“ Ferrerja. Hvali ga na uvodnem mestu v petkovi številki kot apostola svobodnega duha proti reakciji in pravi: „Naša vzgoja, naši nazor in naše prepričanje so užaljeni in se pridružujemo vsemu civiliziranemu in humanemu svetu s protestom: dovolj je krvi!“ — Tako „Edinost“, ne več nadstrankarska ampak — brezbožna, revolucionarna! Prav da jo spoznamo. Ko so morili na Španskem menihe, samostane in cerkve požigali, takrat se niso čutili gospodje pri „Edinosti“ prav nič užaljene v svoji vzgoji in v svojem prepričanju. Sedaj pa, ko so voditelja teh roparskih in morilnih tolpe ustrelili, kakor je zaslužil, sedaj se pa čutijo ti ljudje ogorčene in protestirajo: da je dovolj krvi! Dobro, da ste se tako v pravi luči pokazali vi in vaša narodna delavska organizacija, ki je izobesila zastavo povito v žalni znak! Čudimo se tudi, da je državni pravnik dovolil dati v javnost take stvari, kakršne nudi „Edinost“ v svojem rečenem uvodniku!

n Občni zbor N. D. O. se je vršil minolo nedeljo v Narodnem domu. Predsednik dr. Josip Mandič je v svojem pozdravnem govoru izjavil nado, da se razvije N. D. O. v mogočno delavsko strokovno organizacijo za celo jugoslovansko ozemlje. (Bomo videli! Op. ured.) Jaklič je nato opozoril, da na občnem zboru ni navzoča tretjina članov, in da v skladu tega občni zbor v smislu pravil ni sklepčen. Zato je za četrto ure pozneje otvoril dr. Mandič nov občni zbor, v katerem so sledila tajnikova in blagajnikova poročila. Pri volitvi odbora je izjavil predsednik dr. Mandič, da se ista ne more vršiti, ker se ni doseženo sporazumljenje glede osebe predsednika, ker on, dr. Mandič da ne more več sprejeti te časti. Neki Udovec je izjavil, da je delavstvo za Mandiča, ki pa noče več sprejeti mesta predsednika, ker se je začelo delati od nekih strani proti njemu zato, ker je začel snovati konsumna društva. Prosil je dr. Mandiča, naj sprejme še nadalje predsedstvo. Dr. Mandič je izjavil, da ne more sprejeti za nobeno ceno več predsedstva. Razloge da pojasni na shodu zaupnikov, ki ga skliče v par dneh. A nov občni zbor za volitev odbora se skliče na današnjo soboto. Potem, ko je pozdravil zborovavce v imenu puljske podružnice g. Lacko Križ, je bil občni zbor zaključen. — Tako pravi o tem občnem zboru ponedeljka „Edinost“. Ne spuščamo se v podrobnosti. Čudno se nam pa zdi, če na občnem zboru predsednik izjavi, da se volitve v odbor ne morejo vršiti samo zato, ker on (predsednik) ne more sprejeti predsedniške časti. To je na vsak način redka novost, ki je možna le v narodni delavski organizaciji pod Mandičevim absolutizmom. Prav malo verjemo izjavi, da je delavstvo za Mandiča, ki pa da namerava odložiti predsedstvo radi postopanja proti njemu v zadevi konsumnih društev. Recimo raje odprto, kar so tudi ustanovitelji narodne delavske organizacije na občnem zboru čutili: Pred par leti so tržaški frakarji organizirali četo delavcev, da bodo imeli maso, ki naj bi s svojimi glasovnicami pomagala podaljšati življenje tržaškemu težko bolnemu in umirajočemu liberalizmu. Pa zgodilo se je nasprotno temu, kar so mislili doseči, zgodilo se je, kar se mora zgoditi v vsaki organizaciji delavcev, ki ni res demokratična, neodvisna in strokovna, ampak privesek tržaške liberalne stranke in sredstvo v rokah onih, ki bi radi s pomočjo ubogega delavca trpina prišli do poslanskih stolčkov in diet. Organizirano slovensko delavstvo pa se je zavedlo svoje moči, zraslo je svojim lastnim organizatorjem čez glavo in noče več služiti za samo stafažo. Zato so se že pri zadnjih volitvah slišali glasovi, da hočejo imeti delavci polovico mandatov zase. V takem ozračju mora biti seveda gospodu Mandiču prav tesno pri srcu in se ne bi nič čudili, če bi tržaški bogovi zastokali: Kriza se bliža! — Da kriza je že tu, za nesrečno krizo pa pride — katastrofa!

n Bogoskrunstvo. Ta teden so imeli skupno šolsko spoved dijaki tukajšnje državne gimnazije, ki se poslužujejo v ta namen cerkve Starega sv. Antona. V četrtek jutraj ob sedmi in tri četrt je pristopil k sv. obhajilu en dijak višjih razredov. Kmalu potem, ko je sprejel sv. hostijo v usta, in se nekoliko oddaljil od obhajilne mize, je vzel sv. hostijo iz ust in jo hotel vtakniti v žepno ruto. To je videlo več ljudi v cerkvi; Marijina hči Terezija Zobeč pa je bila tako pogumna, da je hitro pristopila k dijaku, mu vzela sv. hostijo iz rok in jo ponesla v svojem molitveniku v zakristijo. Tu je sprejel sv. hostijo č. g. kaplan Ziaeh, ki jo je ponesel v posebni skatljici, v kakoršni se nosi sv. popotnica, v tabernakelj, kjer je sedaj spravljena, dokler se pokvari. Ko mu je bila sv. hostija vzeta iz rok, je rekel mladenič, da je to stvar iz lekarne (farmacije). Vendar mu ta izgovor ne bo pomagal. Na sv. hostiji se dobro pozna, da je iz cerkve starega sv. Antona in da je bila

vzrastih zmočena. Ko to pišemo, nam ni še znano ime tega dijaka. Pač žalosten dokaz, kako grde brezbožne vzgajajo naše srednje šole!

n Sestanek članov kluba naših somišelnikov ki je bil naznanjen na četrtek večer, se je moral tekot popoldneva radi vedno rastočih demonstracij podivjane druhal prigradenim gospodom odpovedati. Da je bilo to potrebno, potrjuje dejstvo, da je bila restavracija od „svobodomiselnih“ druhal zvečer napadena, pri čemur so bile svetilke razbite in kamni vrženi v prostore. Prihodnji četrtek se vrši sestanek ob isti uri in na istem prostoru. Upamo, da se ne bo drznila motiti nas ne druhal italijanska, ne balkanska! Gotovo nas pa ne bodo motili ljudje z doktorsko častjo, ki ne bi bila ravno slavna, ako se ji poreče že ob vstopu „2kar-1Re“! Bi bilo pa bolj častno talentu dati priliko se razviti do časti polic. agenta! Somišelniki brez strahu! Na svidenje!

n Na državni gimnaziji v Trstu so uvedli s početkom tega šolskega leta posebne kurze, v katerih se poučujejo gimnazijski pa tudi realni predmeti. To bo torej nek početak državne realne gimnazije v našem mestu. Za sedaj imamo sicer še le en sam tak razred (I. d.), katerega obiskuje okoli 50 dijakov, pa ni dvoma, da se bo število dijakov na tem realnem gimnaziju od le-ta do leta povečalo. Iz razreda realne gimnazije obiskuje sedaj samo 6 dijakov slovenščino, po 4 ure na teden. Sploh pa se je glede poučevanja in obiskovanja slovenščine na naši državni gimnaziji letos obrnilo na bolje, kar nas more le veseliti. Za zgled naj navedemo samo to, da obiskuje letos iz drugega gimnazijskega razreda nič manj kot 56 dijakov slovenski kurz, ki se bo moral prav radi tega razdeliti v dva oddelka, česar se pač ne spominjamo v prejšnjih letih. Po novi naredbi, ki se je razglasila te dni, se število ur za poučevanje slovenščine na gimnaziji iz dosedanjih dveh tedenskih ur pomnoži na tri ure. Dalje pravi nova določba, da bo moral vsak dijak, ki se enkrat oglasi za slovenski kurz, tega obiskovati do konca svojih gimnazijskih študij, dočim je do zdaj lahko vsakdo po preteku enega šolskega leta pustil svojo materinsko. Ker je sedaj vsega skupaj 26 tedenskih ur pouka v slovenščini, poučujeta ta predmet s početkom tega šolskega leta dva profesorja in sicer dr. Merhar in Marn. — Na realni gimnaziji se poučuje manj latinščine, pač pa vstopi na njeno mesto francosčina. Sicer se pa zadnja leta poučuje francosčina bot prost predmet tudi v višjih gimnazijskih razredih v dveh kurzih, ki sta precej obiskovana.

n Kdo je kriv zgube na veselici bratovščine sv. Cirila in Metoda v Barkovljah? Odgovor na to je kratak in jase. Kriva zgube je „Edinost“ in kdor z njo drži. Ker je namreč „Edinost“ objavila vabilo te cerkvene bratovščine, ga je „Zarja“ dosledno po vsej pravici izpustila. Posledica je bila ta-le: Kar je dobromislelih ljudi, katerim je „Zarja“ voditeljica, se veselice niso udeležili, ker so se držali discipline svojega glasila. Kar je liberalno mislelih, katerim je v drugih stvarih „Edinost“ voditeljica, se v skladu svoje liberalnega nišljenja veselice tudi niso udeležili, ne drže se v tem slučaju discipline svojega glasila, ker je bilo to vabilo nekam ptuje listu, ki vabi navadno na veselice s plesom do petelinovega petja. Sklepamo torej: Kdor meni, da je oportuno (primerno), da se cerkvena bratovščina poslužuje liberalne „Edinosti“ glasila vseh naših nasprotnikov, in radi tega „Zarji“ zamera, naj vendar sedaj odpre oči in uvidi, koliko dobička mu „Edinost“ da. Dokler se bratovščina, oziroma njen pevski sbor, ne postavi na res katoliško stališče, dokler se ne sprijazni z „Zarjo“ in ne zapusti „Edinosti“, ne bodo mogli podpirati take bratovščine ne katoliški duhovniki, ne katoliška društva, ne Marijine družbe, ne katoliški verniki. Ali bo mogla potem bratovščina še obstojati in vršiti svojo nalogo? Ne! Kdo jo bo neki podpiral? Morda „Edinost“, ki je bratovščini pokazala, da objavlja vabila na veselice samo zato, da slepi ljudi — brez vsake praktične koristi, da celo v škodo? Ali pa morda dobro misleči tržaški katoličani? Vsa društva, vse ustanove, vsi zavodi, vse družbe in bratovščine, ki se poslužujejo „Edinosti“ kot svojega glasila ali pa v nji beračijo in k veseliam vabijo, naj se ne predrznejo trkati na rodoljubna srca katoliških duhovnikov in vernikov, ki radi podpirajo le katoliška društva, katoliške ustanove, zavode, družbe in bratovščine, ki se poslužujejo „Zarje“ kot svojega glasila in samo v nji pomoči prosijo in k veseliam vabijo. Take discipline se moramo držati tržaški katoliški Slovenci!

n Radi lepega podlistka bom še naprej naročal „Zarjo“. Tako nam piše ugledna oseba, ki se zgraža nad podlistki „Narodnega delavca“. Podlistki tega narodno-socialističnega glasila imajo toliko ptujk, da jih delavci večinoma ne umevajo, od druge strani pa tudi toliko nesramžljivih izrazov, da se mora delavstvo pohujšati. Naj navedem samo par takih smradljivih evetk. Pisec podlistka v šte. 40 pravi, da je bila njegova lepa izvoljenka vredna poželjivosti in — greha! V šte. 41 pa primerja svojo Julko vsem „boginjam in božicam in po vrhu še — Mamki božji!“ — Narodni socialisti, pojte prodajate svoje umazanosti v „močvirje“, ne pa zastrupljat slovenskega tržaškega delavstva, kar ga je še postenega! Potem pa še pravite, da odrekate „peklui huduii vsako pravico na tem svetu.“ To pa že ni res, saj vidimo da huduii precej kadite in tudi gospod Mandič ga v svojih govorih radi na pomoč kličejo. Salute, o Satana, o ribellione!

n Potres se je čutil zadnje dni večkrat zaporedoma v južnih avstrijskih deželah. Prvi tak potresni sunek je bil v petek minolega tedna ob 11 uri predpoldne, ki smo ga čutili tudi v Trstu precej krepko. Najbolj so čutili potres oni, ki stanujejo v gornjih nadstropjih. Tam se je čutil potresni sunek tako močno, da so posode zažvenketale, zvonce zazvonili, gugale so se tudi podobne in svetilke. Vendar pri nas ni napravil potres nobene posebne škode, samo ostrašil nas je nekoliko. Bolj močno so čutili potres na Kranjskem, Štajerskem, posebno pa na Hrvaškem. Središče potresa je bilo v dolini Kulpe na Hrvaškem. Prebivalci v Petrinji trdijo, da je bil zadnji potres hujši, nego oni leta 1880. v Zagrebu. Napravil je silno škodo; podrl se je nad 50 dimnikov in nobena hiša ni ostala nepoškodovana. Po šolah, cerkvah in pokopališčih je mnogo razbitega; s hiš je letela opeka in dež lji v stanovanja. Ljudstvo je prestrašeno; ko se je v nedeljo potres ponovil, so se ljudje vedli kakor blazni in prenočili na prostem. V Zagrebu v ponedeljek vsled strahu pred potresom ni bilo gimnazijskega pouka. Tudi v Sisku je potres napravil veliko škodo na zgradbah; katoliška cerkev je uničena, težko poškodovana je domobranska vojašnica in finančna zgradba; šole so zaprte. Enaka poročila prihajajo iz manjših krajev in vasi, kjer so se porušile šole in cerkve. Gojenci zagrebske gimnazije so se uprli in niso hoteli več zahajati v šolske sobe, v katerih so se pokazale ob zadnjem potresu razpoke. Ravnateljstvo je dijakom dovolilo ostati doma, dokler se ne stavba uradno preišče. — Drugi potresni sunek se je čutil v nedeljo jutraj ob šesti uri in pol. Tretji potresni sunek pa so čutili v ponedeljek popoldne ob štirih. Smer mu je bila od severa proti jugu, slišalo se je tudi pod zemsko bobnenje.

n Zaupniki S. L. S. iz Trsta in Istre, so izvolili na svojem sestanku v četrtek 14. t. m. načelnikom g. J. Ukmarja, odbornikom pa sledeče gg. I. Sanein, I. Višnjavec, M. Škerbec, Ant. Košir, I. Velhartický, A. Čok.

n Za mesec vernih duš smo preskrbeli svojim čitateljem lepe nagrobnice-razglednice po 6 vin. in nagrobnice-spominčice za molitvenik po 4 vin. Ob tej priložnosti opozarjamo še na lanske „Nagrobnice“ po 6. vin. in „Pomoč dušam“ tudi po 6. vin. — Vse to se dobiva v prodajalni katoliškega tiskovnega društva v Trstu via dele Poste 9.

n Nesreča v škedenjskem plavžu. Minoli terek je v škedenjskem plavžu zagrabil stroj 44 letnega delavca Mateja Kustrina in ga tako poškodoval, da je revež čez nekoliko minut izdahnul. Truplo, ki je bilo vse zmekčano, so prepeljali v mrtvašnico pri sv. Justu.

n Vlomilci v koprsko cerkev so bili v sredo obsojeni, in sicer: Rusič, Jenko, Norbado in Plojer na 4 leta, Fumi na 3 in pol leta, Bassi na 3 leta, Terčon na 1 in Persič na 6 mesecev.

n PROŠNJA! Drage Štajerke in ljubi Štajerci, ki bivate v Trstu in tudi drugi dobro misleči, spomnite se s kakim darom zidanja nove farne cerkve lurske Matere Božje v Rajhenburgu na Štajerskem. Marija Vam bode obilno poplačala. — Darove sprejema tudi upravništvo „Zarje“, Trst, via Poste 9. Zemljak.

n O kinematografskih predstavah priobčuje ljubljanski „Slovenec“ daljšo notico, iz katere posnemamo sledeče: Vsak izobraženec se strinja v tem, da ni na svetu večjih poneumnevalnic, kot so kinematografi. Na programu imajo navadno eno samo točko poučne vsebine — snovi, posnete po življenju, vse drugo so strahotne drame, samoumori, jokave scene in neverjetna klovstva. Otrok, ki hodi to redno gledat, mora postati tepec ali saj domišljisko čisto pokvarjeno bitje. Da omenimo le nekaj serij, ki se vidijo redno tudi v Vrstu. Serija „Fedra“ je oslarija prve vrste — nastopajo igravci v grških kostumih, pa se klanjajo in salutirajo kakor garde-huzarji v 19. stoletju! Druga serija predstavlja zdravnika v preteklih stoletjih, ki se bori zoper praznoverje. Sicilci stoje okoli bolnice, ki je na parah; ob nji so sveče, pri glavi oltar Madonne, okoli nje pa stotina vaščanov! Zdravnik nato tudi za kozami oboli, na bolniški postelji se z neko princeso zaroči, ko pa ozdravi, zapazi, da je obraz ves razjeden. Nato se ustrelji, na plati pa se blesti napis: Boljše umreti, nego biti pohabljenec celo življenje! Redni predmet kinematografskih predstav je tudi zakonolomstvo, čisto nemogoče žrtve, prikazovanje duhov — Venera se prikaže v kostumu pariške plesalke! — in podobne abotnosti. Jezuiti jahajo na čilih konjih in grabljajo kraljeviče, vojske se vrše v svitu bengaličnih plamenov itd. Najgrše in vse obsodbe vredno pa je, da se celo obglavljanja predstavljajo, kar mora redne gledalce otroke po sili poživinjevati. Stariši, ki hočejo svoje otroke imeti plemenite, razumne ter zdrave, naj jih kinematografa varujejo kateheti in učitelji pa naj v šolah in na roditeljskih večerih opozarjajo na kvar, ki v vzgojnem in estetiškem oziru pohaja od modernega kinematografa!

n Bogat mož. Umrli je v Ameriki bogataš Harrimann, ki je bil lastnik mnogih ameriških železnic. Svoji soprogi je zapustil dve milijardi in 325 milijonov frankov, vsakemu svojemu otroku 30 milijonov, ostalim sorodnikom 50 milijonov. Zapuščinski davek znaša 15 milijonov. Bogat je bil res ta mož, pa vendar ni imel toliko, da bi bil podkupil smrt, da ga ne bi pobrala.

n Tržaška zdravniška zbornica. Za predsednika tržaške zdravniške zbornice, ki se je te dni konstituirala, je bil izvojen dr. M. Brunner, za podpredsednika pa dr. Viljem Pastrovich.

DAROVIL

Za novo cerkev v Počgradu je izročil neimenovan dobitnik našemu uredništvu K. 4.

Iz okolice.

Iz Sv. Križa. (Zadnjič prepoznano. Op. ured.) Trgatev je začela pri nas v ponedeljek 11. t. m. in traja ves ta teden. Grozdje je popolnoma dozorelo in bomo imeli letos izvrstno kapljico. Ker se je radi konkurence istrskih in vipavskih vin v zadnjih letih nekoliko zmanjšal izvoz naših vin, zato je za udobnost naših gg. gostilničarjev in cenjenih odjemalcev tukajšnjega pridelka naše „gospodarsko in vinarsko društvo“ odprlo v Šiški pri Ljubljani zalogo prosekara in brzamina. Nekateri odjemalci si želijo napraviti iz našega vina izvrstne sladke butiljke. Ker se najboljšje butiljke napravljajo iz takozvane „maščine“, katere je pa zelo malo, zato naj se dotični gg. kmalu oglašijo, da jim gospodarsko društvo tako vino preskrbi. — Društvo ima svojo zalogo tudi v sv. Križu pri Trstu in sicer začasno pri tukajšnjem posestniku Martinu Tutjak. Za Tržačane, ki bi hoteli priti pokušati našo kapljico, bo zelo primeren — zlasti v jeseni in po zimi — vsakdanji vlak, ki odhaja iz Trsta ob 1. 24 popoldne. Ob jasnih jesenskih in zimskih dneh je naravnost divno sprehajati se po vodovodni poti, ki vodi iznad postaje Miramar do postaje sv. Križ in naprej do Brojnice. Blizu postaje sv. Križ bo še to jesen odprta udobno urejena gostilna, kjer se bodo mogli izletniki med sprehodom odpočiti in okrepčati.

Iz Istre.

Iz Voloskega. (Nova župnijska knjižnica.) Plemenita misel, da se ustanovi župnijska ljudska knjižnica, iz katere naj bi narod črpal zdravo duševno hrano in si krepil svoje versko in narodno čuvstvo, se je pri nas konečno vresničila. Slična knjižnica se odpre te dni tudi v Lovranu. Priporočamo, da bi tema dvema župnijama sledile še vse druge po Istri, kar bi bilo neprecenljive vrednosti za moralni in gnetni napredek tukajšnjega slovenskega in hrvaškega ljudstva.

Iz Jelšan. Pretečeno nedeljo je priredila tukajšnja Marijina deklška družba svojo veselico — že tretjo v tako kratkem času — v proclavo imendana nj. Velikanstva na župnijskem dvorišču. Po odpeti prvi kitici cesarske himne so najprej igrale Jelšanke trodejsko igro „Sv. Cita“. Za njimi pa so nastopile Dolenjke v enodejanki „Čašica kave“. Kakor prve, tako so tudi te izvršile svojo vlogo za naše razmere imenitno. Prve so pri marsikaterem gledalcu vzbudile solze sočutja nad ubogo Cito, druge pa s svojim lepim igranjem obilo smeha. Dobile so vse igralke zasluženo pohvalo. Med posameznimi dejanji so bile vpletene ljubke pesmice. Zopet smo se morali prepričati, da je mnogo talenta med našim preprostim narodom, katerega je treba vzbuditi, in prav imajo Marijine družbe, da skrbje poleg nabožnosti tudi za pošteno zabavo in razvedrilo duha. — To nedeljo priredi ista družba svojo predstavo z Novokrajkami v Novokračinu; igra bo „Najdena hči“. — Omenjam tudi, da čutimo že od petka večer sem vsak dan, zlasti po noči, močne potresne sunke in podzemsko bobneje.

Vestnik S. K. S. Z.

Izobraževalno društvo v Loki ne priredi svoje veselice dne 17. t. m. kakor je bilo zadnjič pomotoma javljeno, ampak še le drugo nedeljo, dne 24. oktobra. Veselica se je odnesla radi vedno deževnega vremena. Dne 24. t. m. pa se bo lahko vršila ob vsakem vremenu z istim vspehom. Toliko na znanje bratskim društvom, ki se tem potom uljudno vabijo in ki naj blagovole prej naznaniti svojo udležbo.

Znaki Slov. kršč. Soc. Zveze.

Prodajalna katol. tisk. društva v Trstu, ulica delle Poste 9, ima v razprodaji lične društvene znake za člane in društva vseh zvez. Znaki so zelo prikladni in stanejo 70 vin. s poštnino 80 vin. Priporočamo vsem somišljenikom in somišljenicam, da si omislijo znake.

Prodajalna

„Katol. tiskovnega društva v Trstu“ priporoča

VELIKO OBLIKO
VŽIGALIC za OBMEJNE SLOVENCE
Cena zavoju K 1.20.

NOVA
Družinska pratika

za leto 1910

z obilo zanimivo vsebino

„je ravnokar izšla“

in jo je vdobiti v prodajalni

„Katol. tiskovnega društva v Trstu“

v TRSTU, ulica delle Poste 9.

Cena 24 vin. s poštnino 34 vin. — Razprodajalec popust.

Tiskovine za č. župne urade
priporoča

Prodajalna „kat. tisk. društva“

v TRSTU ulica delle Poste 9.

Dosedaj so na novo natisnjene in je vdobiti sledeče:

Dnevnik; Fides Matrimonii; Fides Mortis; Fides Nativitatis et Baptizma; Izkaz premen. in stalnih najemščin; Izkaz glavnic; Izkaz hranilnih vlog; Izkaz ustan. sv. maš; Nota v smislu „Ne temere“; Nota za ženin in neveste; Liber intentionum; Liber Baptizatorum; Liber Copulatorum; Posnetek računa; Račun; Testimonium status liberi; Testimonium denuntiationum matrimonialium.

Za svete misijone

priporoča prodajalna

katoliškega tiskovnega društva
v TRSTU

lepe misijonske podobice.

KUPUJTE

„Užigalice v korist
obmejnim Slovincem“

in kolek v isti namen. — Oboje je dobiti v prodajalni „Katoliškega tiskovnega društva“ v Trstu, ulica delle Poste 9.

SVOJI K SVOJIM!

SVOJI K SVOJIM!

Uljudno naznanjam sl. občinstvu, č. duhovščini, p. n. učitelstvu, krajnim šolskim svetom in šolskim vodstvom, kakor tudi raznim čitalnicam in ljudskim knjižnicam, da sem preskrbel svojo

— **KNJIGOVEZNICO** —

z vsem potrebnim da lahko izvršujem vsa dela od pripravi do najkrajših. Posebno solidno in ceno vezanje knjig za šolske, ljudske in zasebne knjižnice ter čitalnice. — Vezanje in prevezanje misalov, raznih zapiskov, hranilnih in drugih knjig, ter izvrševanje raznih del, ki spadajo v knjigoveško stroko. Zunanja naročila izvršujem solidno in točno.

ANTON REPENŠEK, knjigovez

TRST — Ulica Cecilia št. 9. — TRST.

Slovenec KONRAD SKAZA,

delavnica za vsa cerkvena dela

v St. ULRICH, Gröden (Tirolsko) se najtopleje priporoča za vsa cerkvena dela. Velikanska zaloga sv. razpel. Novi zanimivi slovenski ceniki zastoj in franko. Postrežba solidna in hitra.

Kupite čevlje

pri poštenem slovenskem čevljarjem mojstru

Josipu Stantič

TRST — ulica Rosario št. 2 — TRST

(pri cerkvi sv. Petra v starem mestu.)

Ta mojster vam postreže po domače, z najboljšimi čevlji in po nizki ceni.

ZALOGA

likerjev v sodčih in butiljkah

JAKOB PERHAVC

TRST — Via delle Acque — TRST

Veliki izbor vsakovrstnih najfinejših in starih vin v buteljkah.

Postrežba točna. — Cene zmerno. — Se priporoča svojim rojakom za naročbe bodisi na debelo ali na drobno za razne slavnosti, poroke, krste, družinska pogoščenja itd. — Za poletni čas se priporoča malinovec in tamarindo.

Novo pogrebno podjetje

VIA VINCENZO BELLINI ŠT. 13.

Z bogato opremo za vsakovrstni pogreb ter prodajalnice mrtvaških predmetov, raznih vrst vencev, voščenih sveč, umetnih cvetlic, vencev in cvetlic za birmance in novice i. t. d., i. t. d.

se je preselilo

V CORSO ŠT. 49

blizu lekarne Rovis. (piazza Goldoni)

LJUDSKA POSOJILNICA IN HRANILNICA

za tržaško občino pri Sv. Ivanu pri Trstu.

registrovana zadruga z neomejeno zavezo,

ima svoj urad v Trstu, ulica delle Poste 9.

Sprejema hranilne vloge, za kojih varnost jamčijo vsi člani zadruge, katerih je sedaj okrog 400, solidarično z vsem svojim premoženjem, cenjenim nad tri milijone kron.

od vsakoga in jih polmesečno **4 1/2 %** in na 60 dnevno odpoved po 4 3/4 % obrestuje po brez kakga odbitka za rentni da-

vek, katerega plača hranilnica sama, tako, da dobijo vlagatelji odvloženih 100 K na leto čistih obresti 4 50 v, oziroma 4 K 75 v. Posojila daje le svojim. Urađuje se vsak delavnik od 9—12 ure dopoldne in od 3—4 in pol ure popoldne. V uradu pri sv. Ivanu se urađuje delavnik od 5—7 ure zvečer, ob nedeljah od 11—12 ure dopoldne.

Načelstvo.

Prodajalna KATOLIŠKEGA TISKOVNEGA DRUŠTVA

— v TRSTU, ulica delle Poste št. 9. —

Telefon 2326

Ima na razpolago razne molitvenike v slovenskem, nemškem in laškem jeziku, podobe male za darilo in velike za okvir, svetinje, rožne vence, kipe in križe raznih velikosti in cen iz kovine in lesene, različni papir pismeni in pisarniški, razni ovitki, šolski zvezki, vse pisarniške potrebščine, trgovske knjige, notici i. t. d., i. t. d.

:: Castito duhovšično opozarjamo posebno ::

na našo zalogo voščenih sveč prav po tovarniški ceni in sicer: pristno voščene kg á K 5.—, I. vrste „Il Santo di Padova“ kg á K 4.40, II. vrste kg á K. 2.40, okinčane sveče kg á K 3.40, ekonomske sveče kg á K 1.80. Odpadki sveč se sprejemajo in plačujejo po kakovosti. V zalogi je kadilo (virh) á kg K 1.20, 2.—, 2.40 ter oglje za kadilnice á kg K 2.—. Stekla za večno luč, stenji za večno luč, vrvica za prižiganje na kilo, ali v zavitkih, prižigalniki (kajfeži) povoskano platno za altarje, tiskovine za č. župne urade dobito istotam.

Sprejemajo se knjigoveška dela po zmerni ceni. Preskrbi se okvirje za razne slike. Razpolagamo z vzorci. Slike: Prešerna, Gregorčiča, Vodnika in Slomška v lepem okvirju á K 7.60. Podoba papeža Pija X v pozlačenem okvirju za K 20.—. Sveče za domačo rabo á 3, 4, 5 in 6 v zavoju ter svečice zvitihi in za božičnice so vedno v zalogi. — Preskrbimo ovitke z polubnim naslovom.

Obilno obiska in naročil prosi

„Katoliško tiskovno društvo“ v Trstu.

Dobava cerkvenih oblačil in

cerkvenih potrebščin vsake vrste.

NOVA TRGOVINA ZGOTOVLJENE MOŠKE IN ŽENSKO OBLEKE :: :: ::

BOHINEC & CO

Via delle Torri 2 - TRST - Via S. Lazzaro 17.

(ZA CERKVIJO SV. ANTONA NOVEGA.)

Velika zaloga, točna in solidna postrežba

Stalne in nizke cene. — Naročila po meri izvršujejo se najelegantnejše in ceno.